

[Lønger]

de ikke blot skal være af samfundsmæssig betydning, de skal også være af særlig samfundsmæssig betydning – hvad det så vil sige. Er det af særlig samfundsmæssig betydning, at privat og offentlig investering behandles forskelligt på dette område? Efter regeringens opfattelse er det vel næppe tilfældet. Tværtimod kunne regeringen uden at gøre de største knuder på sig selv nå frem til at sige, at det tværtimod er af god samfundsmæssig betydning netop at behandle private og offentlige investeringer forskelligt. Det er næppe af hensyn til den forskelsbehandling, at man vil have denne dispensationsmulighed.

Man kunne også spørge: er det af særlig samfundsmæssig betydning, at man fordyrer et anlægsprojekt med anlægsafgiften? Det melder hverken lovforslaget eller bemærkningerne dertil noget om, men det er jo netop den særlig fordelagtige behandling af privatiseringen på dette område, der er det ene store problem, og fordyrelsen med de langtrækkende konsekvenser, som det indebærer, der er det andet store problem. Det er de to største og værste konsekvenser af lovforslag nr. L 103, og de bliver næppe anderledes, selv om ministeren nu kommer med et ændringsforslag.

Vi kan derfor kun opfatte ændringsforslaget som en ventil, som regeringen ønsker at have med for det tilfælde, at der skulle opstå nogle helt vanvittige situationer, sådan at regeringen slipper for at blive offentligt til grin på et senere tidspunkt eller for at måtte lide den tort at skulle komme til folketinget på et senere tidspunkt for at få loven ændret. På anden måde kan vi ikke opfatte det. Noget betydning i forhold til det, der er de virkelige problemer vedrørende anlægsafgiften for kommunerne, kan ændringsforslaget ikke få.

Agerschou (SF):

Når folketinget om lidt formentlig vedtager indgrebet over for kommunerne, er indenrigsministerens årelange heksejagt på det kommunale selvstyre ved at være tilendebragt. Kommunalbestyrelser og kommuner bliver fra 1. januar 1987 reduceret til stort set rene administrationer for staten.

Vi forudsagde i debatten den 7. november, altså før kommunalvalget, at de nye kommu-

nalbestyrelsesmedlemmer af indenrigsministeren ville få tildelt rollen som lakajer for den centrale statsmagt, og det kom til at holde stik.

Det kan måske være forståeligt for nogle, at de radikale medvirker til en almindelig generaloffensiv mod kommunerne – de radikale er jo ikke længere noget kommunalpolitisk parti – men at partiet venstre, oven i købet med en indenrigsminister fra samme parti i spidsen, er med i den yderste fortrop i angrebet mod kommunerne, venstre, der er partiet, som ved utallige lejligheder bruger begreberne »det kommunale selvstyre«, »det nære samfund« osv., kan umiddelbart godt virke forbløffende. En af forklaringerne må være, at der er en afgrundsdyb forskel på holdningen hos venstres centralister i folketinget og holdningen hos mange af venstres lokale folk.

Hvad er formålet med forslaget? Ja, én ting må som allerede nævnt være fra første færd at lære de nye kommunalbestyrelsesmedlemmer, hvem der bestemmer. Det er indenrigsministeren og kun indenrigsministeren. Det må være gået op for selv den mest tungnemme i løbet af den uge, der er gået siden fremsættelsen af forslaget.

En anden hensigt er at sikre en fortsat høj arbejdsløshed, så lønningerne kan holdes nede. Påstanden om den overophedede bygge- og anlægssektor er i den forbindelse yderst tvivlsom. Bygge- og anlægssektoren har været i en helt særlig situation i sidste del af 1985. Den påståede arbejdskraftmangel har kun eksisteret i ganske få egne af landet og kun på helt specielle områder. De fleste egne har fortsat været præget af arbejdsløshed inden for bygge- og anlægsfagene.

Den tredje hensigt med forslaget er at kradse 1 mia kr. ind fra kommunerne via statsanlægsudgiften, og på det punkt er ministeren aldeles ligeglad med, om kommunerne har overholdt regeringens henstillinger eller ej. Anlægsafgiften skal opkræves, hvad enten kommunerne inden 1. april 1986 bringer budgetterne i overensstemmelse med henstillingerne, eller de ikke gør det. Kommunerne skal indbetale en 10 pct.s afgift af alle budgetterede anlægsudgifter helt uden hensyn til, om de faktisk realiseres eller ej, og depeneringen af beløbet skal vare i mindst 1½ år uforrentet.